

ГИМНАЗИЈА ЛИСТ УЧЕНИКА И ПРОФЕСОРА ГИМНАЗИЈЕ *САВА ШУМАНОВИЋ* У ШИДУ

Шид • Мај - 2007. • Година III • број 8

САВЕТ МУДРОСТИ

"Сагледано уназад, школовање ми је понекад изгледало као дуга и заморна поворка дугих часова, малтретирања, досаде, непотребног оптерећења, непотребним градивом, смјена наставника - паметних и глупих, деликатних и грубих, културних и примитивних, добрих и злих. Некад ми се чинило да је већи дио предмета и градива сувишан, да школовање траје бескрајно дуго, непроходних шеснаест година. Оnda ми се чинило да је то неизбежно, јер је формирање личности сложен и дуг процес, а дух се обликује једино сазнавањем многих па и на изглед непотребних чињеница. Брзо учење ствара недуученог човјека или комплексираног или сувише сигурног у себе, а ништа није опасније од незнაња које постане активно, како каже Гете. Зато никакви курсеви, ма како савременим аудио - визуелним средствима опремљени, не могу заменити редовито школовање."

Меша Селимовић: "Сјећања"

ГИМНАЗИЈА НАЈБОЉИ ИЗБОР

Професионални развој је део целокупног развоја личности, важног процеса, који траје током читавог живота. Још у раном детињству започиње упознавање са карактеристикама појединих занимања. У основној школи систематски се скапљају сазнања и одвија професионални развој. После осам година, млад човек се налази на првој значајној раскрсници, која се односи на даље школовање, избор средње школе.

Како млади бирају своје будуће занимање?

Ка одређеним занимањима усмеравају их, пре свега, њихова разноврсна ИНТЕРЕСОВАЊА. Поред заинтересованости и жеље да се појединачу у будућности бави одређеном професијом, потребно је имати одговарајуће СПОСОБНОСТИ.

Бирајући средњу школу, није лако начинити добар избор. Ученици који нису сасвим сигури шта ће бити њихов животни позив, треба да одаберу гимназију као средњу школу, јер је то најбољи начин да се одложи одлука о избору занимања.

Период младалаштва је бурно раздобље одрастања и сазревања, које је карактеристично за овај узраст. У току четврогодишњег школовања у гимназији обогатиће се лепеза професионалних интересовања, проверити способности и искристалисати жеље.

Гимназија ка средња школа пружа много опште културе и знања, који чине најбољу и најчвршћу основу за даље школовање, најsigурунији темељ за грађевину високог образовања.

Гимназија "Сава Шумановић" у Шиду има традицију дугу 56 година.

Подаци показују да школујемо будуће стручњаке свих профиле. Највише због чињенице да смо гимназија ОПШТЕГ СМЕРА. То значи да су подједнако заступљени предмети природне и друштвене групе наука, што матурантима наше гимназије омогућава да конкуришу за упис на све више школе и факултете.

И ове школске године, поред три одељења гимназије општег смера уписујемо и једно одељење ЕКОНОМСКОГ СМЕРА.

Поносимо се успесима које постижемо на такмичењима, обимом и садржајима ваннаставних активности и сарадњом са локалном заједницом. У добро опремљеним кабинетима и учионицама пружамо ученицима свестрано образовање и подстичемо развој њихових способности, радних навика, самосталности и креативности. Четвртину ученика наше школе чине ученици путници из околних насељених места шидске општине. Они су овде увек добро дошли. Ученике васпитавамо у духу толеранције, солидарности, етичности и духовности, подстичући свестрани развој личности.

Гимназија је најбољи избор за сваког амбициозног, младог човека који планира да настави даље школовање.

Матуранти наше школе ове године посетили су Грчку Мотив са посете српском војничком гробљу у Солуну

Писмо будућим гимназијалцима

Драги моји,

ево у Гимназију идем већ осам месеци. Искreno, када сам размишљала о њој, да ли да је упишем или не, била сам јако неодлучна. А питате се зашто??!

Многи су ми говорили да је не уписујем јер је то јако тешка школа, и у једном тренутку била сам сигурна да нећу да идем у Гимназију "Сава Шумановић", али касније сам занемарила туђе приче и ишака одлучила да постанем гимназијалка, јер многи који су завршили гимназију касније нису имали проблема на факултету.

И тако сам ја постала члан једне сјајне дружине.

Први дан када сам дошла у школу имала сам велику трему и страх. Била сам узбуђена јер ћу упознати ново друштво, а и нове професоре. У првом тромесечју градиво ми се учинило тешким, што ме је помало обесхрабрило. Ишак, била сам упорна у својој намери да се овде искажем у правом светлу. Знала сам да је то почетак, и да је он за свакога тежак. Моји родитељи и пријатељи су ми својом подршком веома помогли. Уложени труд вишеструко се исплатио, и мало по мало почела сам да се уклапам у нову средину.

О неким професорима сам чула да су захтевни и да је код њих тешко добити одличну оцену. Међутим, ускоро сам увидела да право знање не може да прође непримећено.

Увек нам говоре да треба да будемо поносни што смо гимназијалци, и сада све више схватам шта то значи, јер у њој имам идеалне услове за стицање богатог знања и да сам на правом путу да једног дана постанем академски грађанин. Трудећи се, показала сам много боље резултате но на почетку, оцене су ми боље, а са друговима из разреда сам се савршено уклопила. У Гимназији се редовним радом све може постићи.

Зато, будући гимназијалци, немате разлога да на Гимназију "Сава Шумановић" мислите са страхом. Сваки почетак је тежак и немојте лако да се предајете. У њој ћете, поред широког знања, научити и да будете прави пријатељи, да делите. Гимназија ће вас извести на прави пут, тако да уписом у ову школу немате шта да изгубите.

Горана Николић I-1

Таленти • Таленти • Таленти • Таленти • Таленти

Ова средина, иако мала, изнегрила је изузетно талентоване и успешне младе људе за које са поносом можемо рећи да су били ученици Гимназије "Сава Шумановић". Имали smo прилику да упознамо једног изузетног младог и амбициозног человека, Ивана Каштелана, који је студент Факултета техничких наука у Новом Саду (дипломант-електротехника и рачунарство, одсек-рачунарство и аутоматика, смер-рачунарска техника и рачунарске комуникације), који је двадесет пушта изашао на истиц и сваки је добио највишуоцену 10. На наше изненадење, што је веома скроман и тих младић, који, иако је свестран својих вредности, не жели што да истиче.

* Као бивши ученик Гимназије "Сава Шумановић", какви су Ваши утисци о овој школи?

За гимназију ме вежу веома лепе успомене, посебно за прве три године школовања. Осим што сам у њој склопио бројна пријатељства, развио сам своје склоности према природним наукама. Знања која сам стекао су ми свакако много помогла, и она у редовној настави и у ваннаставним активностима - секцијама и такмичењима из физике и математике. То велико предзнање ми је омогућило да без проблема савладавам ново градиво на факултету и да напредујем релативно лако.

* Да ли, по Вашем мишљењу, средњошколски професори имају утицај на ученике и њихов избор факултета?

Имао сам среће да још од основне школе сарађујем са, пре свега, изврсним педагозима и наставницима. Она се успешно наставила и у средњој школи. На мене су посебно утицали професори Јосип Крпелник и Даница Гајић, уз чију сам помоћ остварио бројне успехе. Они су ми остали у најлепшем себљању из гимназијског периода, и данас, после сваког успеха имам потребу и жељу да своју срећу, осим са родитељима, поделим са њима. На жалост, постоји и примери, кад ученици због поједињих професора изгубе занимање за одређени предмет.

* Као средњошколац били сте веома успешни, учествовали сте на бројним такмичењима и освајали награде. Да ли је могуће склонити пријатељство са другим такмичарима и каква је атмосфера, с обзиром на што да сте једни другима конкуренти. Која вам је награда најдрага?

Иако смо као учесници такмичења, једни другима представљали конкуренцију, успевали смо то да превазиђемо, јер су нас повезивала иста интересовања и љубав према природним наукама. Остварили смо пријатељства која су се наставила и касније, а у току студија многа су учвршћена и обновљена. Надам се да ће то пријатељства бити дуговечна. Што се тиче награда, моје највеће достигнуће је свакако прво место на Савезному такмичењу из физике у трећем разреду гимназије. Тај успех је учинио да осетим како је бити најбољи међу најбољима и подстакао ме да тежим ка врхунским циљевима.

* Да ли Ваше радне навике Јошћицу из гимназије?

Наравно, оне су створене још у основној школи, да би ми касније, у гимназији и на студијама помогле да без великих напора остварим жељене резултате. Радне навике су, поред талента, предуслов за добар и успешан рад.

* На трећој сте години факултета са просечном оценом 10.00. Како је то заиста фасцинантан успех, од Вас се очекује да наставите да се усавршавате у овој области - магистратура, докторат. Да ли су то Ваше жеље?

По Болоњском декларацији, већ завршетком факултета, добићу звање мастера, а размишљам о даљем усавршавању-докторској дисертацији, коју ћу највероватније, радити у иностранству. Све зависи од прилика, али свакако је присутна жеља да своје способности максимално искористим.

* На првој и другој години факултета учествовали сте на Електријади, а прошле године сте освојили прво место. Каква је манифестија "Електријада"?

Електријада је такмичење електротехничких факултета са подручја Србије и шире. Траје неколико дана, у току којих се одржавају такмичења у области науке и спорта, пропраћена свакодневним студентским забавама. Такмичење из математике и физике на којима сам учествовао трају прва два-три дана, остали дани су слободни. Користимо их за дружење, шетње, журке, и дајући снажну подршку колегама који се такмиче у спортским дисциплинама. Ова спортска такмичења одигравају се свакодневно, за све време трајања електријаде. Прошле године је одржано у Македонији, на Охридском језеру. Сви смо били одушевљени природним лепотама, организацијом такмичења и атмосфером. Тамо сам упознао студенте из других градова и земаља. Делили смо заједничко мишљење о томе да су овакве манифестије изузетна прилика за проверу знања и афирмацију способности.

* Који је Ваш мотив за бројне успехе, како сте успели да свој такмичарски дух окренете ка науци, а не некој другој области? Да ли

постоји неки узор чији усјех жељите да дочиришћете?

ПРЕ свега, мотив који ме покреће је жеља да искористим своје могућности и склоности према природним наукама. На тај начин и несвесно тежим са савршенству. Иако има много паметних и успешних људи у овој области, никога не бих издвојио.

* Какав је осећај бити најбољи? Да ли Вам што представља оштећење, или што сматрате природном последицом Вашег редовног рада?

Не придајем томе толики значај, па самим тим нисам оптерећен размишљањем о успеху. Он не може изостати ако му претходи вредан и доследан рад.

* Предност је Вашег успеха су очиљен, међутим да ли постоји и мане? Жалиће ли за оним што сте морали да му подредите?

Ничега до чега ми је стало нисам се одрекао, тако да немам за чим да жалим. Организовао сам себи време тако да сам све могао да постигнем, како у средњој школи, тако и касније на факултету.

* Имајући у виду Ваше доспетићу, како се спаљиће у друштву мање амбициозних и успешнијих људи, да ли је присутина љубомора сањихове стране?

Ове разлике су биле израженије у средњој школи, мада се ништа што је непријатно не памти дуго, тада смо сви били помало детињасти. Сада се дружим са људима сличним себи, са којима делим исте ставове у обавезама и успеху. Отуда не уочавам никакву љубомору и завист.

* Видите ли себе као врхунско стручњака у области рачунарских комуникација у Србији, који се одуцире пренду младих и успешнијих људи који беже из своје домовине у потражи за болим и срећним животом?

Нисам противних останка у земљи, напротив. По причи мојих професора Србија не заостаје много у стручном кадру, али су у иностранству материјални услови усавршавања далеко бољи, поготово у рачунарству, а то је моја струка. Највероватније ћу се због тога усавршавати ван наше земље, али све зависи од прилика.

* Шта мислите о томе да има доспаја младих који не знају да нађу свој прави пут у животу и одуцире се пренундним искушењима као што су алкохол, гроџа?

Не разумем младе људе који у својим најлепшим годинама уништавају свој живот, уместо да препознају у себи оно најбоље и то покушају да искористе за опредељење животног занимања. Вероватно је пресудан утицај породице и друштва, тако да их не осуђујем увек. Лично никад нисам био у таквом искушењу, јер сам био окружен позитивним утицијама.

* Шта бисте поручили младима-сањијима, али и будућим гимназијалцима?

Поред забаве и дружења, не смеју се запоставити школске обавезе. Добрим организацијом слободног времена и редовним радом у складу са сопственим могућностима, успех је неизоставан.

Разговор водиле:
Ивана Глувља II-3
Снежана Ђурин III-3

Таленти • Таленти • Таленти • Таленти • Таленти

Упозориши за изузетним, талентованим и амбициозним младим људима, бившим ученицима шидске гимназије, упознали смо девојку која заслужује сваку похвалу. То је Марина Владисављевић, један од најбољих студената Економског факултета у Новом Саду.

• *Како се данас осврнете на дане пропроведене у Гимназији "Сава Шумановић" у Шиду, шта је оно што вам је остало у посебно лепом сећању?*

За гимназијско школовање ме вежу лепе успомене, а посебно бих издвојила екскурзије и радне акције, јер су то биле одличне прилике за активнија дружење са вршњацима, а то је по мом мишљењу најважније. Гимназија ми је пуно помогла као добра основа за факултет. Предзнања која сам понела из средње школе, посебно из области математике и енглеског језика, много су ми користила.

• *Одабир професије је једно од најважнијих животних решења у младости, које, ако се реши на прави начин, треба би да буде гарант за срећну и усјечину будућности. Шта је утицало на вашу одлуку да учиште ступије економије?*

Радозналост. Увек ме је занимало какав утицај економија има у друштву, како функционише и да ли је у могућности да промени услове живота. Моја жеља да покушам учинити свет бољим ме је усмерила ка овим студијама. Већ у току прве године студирања схватила сам да нисам погрешила у избору.

• *Да ли сте као гимназијалка имали амбиција да будеш међу најбољима и на факултету?*

У гимназији нисам размишљала тако далеко. Што се тиче уписа на факултет, нисам била задовољна резултатима пријемног испита, тако да сам тада сматрала да ћу бити просечан студент. Међутим, страх од конкуренције ме је и несвесно мотивисао да уложим велики труд. Касније се испоставило да ми се он више струко исплати. Највиша оцена добијена на првом испиту само ме је додатно охрабрила и подстакла на рад.

• *Ваш изузетан успех, који је за сваку похвалу, обезбедио вам је осим стипендије и могућност да учеши у иностранству...*

Да, као најбољи студент године добила сам наградно путовање у Шпанију у трајању од дванаест дана. Поред државне стипендије, такође сам награђена бројним дипломама и похвалама. Недавно ми је омогућено и путовање у Немачку кроз програм интензивних европских студија, које ми посебно значи.

• *Можеш ли нам рећи нешто више о том путовању у Немачку?*

Програм интензивних европских студија сам пронашла на интернету, и пошто је његова тематика ускло везана за мој смер, конкурисала сам, мада без много очекивања. Заиста, у првом одабиру и нисам била примљена. Из радозналости да сазнам зашто нисам примљена и који су услови за избор, послала сам писмо

организатору конкурса. Он ми је објаснио да је конкуренција била изузетно велика, тако да нисам била разочарана. Када ми је после неколико дана стигао нови одговор да сам ипак примљена јер су неки одустали, била сам истовремено веома изненађена и поласкана. У консултацији са својим ментором, прихватила сам путовање, што се показало као права одлука, јер нисам пожалила. На овом примеру сам научила да се упорност исплати. Програм је био едукативног карактера, а подразумевао је предавања са циљем упознавања младих са радом Европске уније и савременом економијом. Како је Немачка тренутно преседан Европске уније, имала сам прилику да посетим кључне институције Немачке државе, разне амбасаде, министарства, Немачки парламент...

• *Какви су ствари студенти у поређењу са нашим, да ли сте успели да се прилагодите њиховим прегавањима и начину рада, уколико разлике постоје?*

Разлике постоје када су упитању предавања. Више су заступљена самостална истраживања студената, која они износе у својим презентацијама. За разлику од нас, традиционални начин учења у Немачкој је превазиђен. Предавач је задужен да покрене неколико тема и започне дискусију. Током оваквог факултетског образовања највише се вреднују самосталне идеје и закључци. Иако овакав систем развија комуникацију и подстиче студенте на самосталне пројекте, то не сматрам великим предношћу, јер сам стекла утисак да страни студенти управо због оваквог односа према учењу имају много мање знања од наших. Када је реч о дружењу и младима, не постоје никакве разлике. Занимају нас исте ствари, тако да сам и склопила бројна пријатељства са младим људима различитих култура, обичаја и менталитета. То је разлог због чега ми је ово путовање остало у посебно лепом сећању.

• *Ваш смрт, европске интеграције, новији је на Економском факултету. Можеш ли објаснити шта он подразумева?*

Смер европске економије и бизниса обухвата и објединује економију са политиком, социологијом, историјом. Сусрет са сличном материјом доживела сам у гимназији, у квизу "Хелло Европе", који подупира мото Европске уније "Уједињени у различитости" и веома ме је заинтересовала. Посебно ми се свидело сазнање да двадесет и пет земаља успева да превазиђе све међусобне разлике. Тако сам се одлучила за ове специфичне студије, јер је знање које ћу стећи применљиво и на друге интеграције.

• *Да ли сматрате да ваши друштвени живот и због улагања у знање?*

Истина је да сам у средњој школи имала много више жеље за изласцима, више сам се дружила и имала већи круг пријатеља, тако да би се могло рећи да мој садашњи друштвени живот помало три

због бројних обавеза. Сада ме испуњавају друге, озбиљније, али не и мање интересантне ствари. Нимало не жалим за оним што сам подредила успеху на факултету.

• *Да ли бисте волели да се ћој завршиш у факултету вратиш у Шид?*

Одрасла сам у Шиду, и за њега ме везују бројне и лепе успомене, али како не постоји могућност да се са својим смером запослим у овој средини, повратак је мало вероватан.

• *Имају ли амбиција за додатним усавршавањем ћој завршишку студија, и како замисљаште своју будућност?*

Волела бих да магистрирам, али исто тако да у ближој будућности волонтирам у некој од установа: Канцеларији за европске интеграције. Народној банци, Влади, Министарству финансија, а касније и да се запослим у некој од њих. У сваком случају, желим да радијем за нашу земљу, за њену доброту, без обзира да ли је то у иностранству или не. Сматрам да је наша земља посебна, и била би ми част да радијем за такве циљеве. Надам се да ће ми моје занимање омогућити и путовања по Европи и свету, јер је то оно што одувек желим.

• *Успеши су увек узор младима. Шта бисте ви поручили будућим студенцима који су импресионирани вашим успехом?*

Чини ми се да је најбољи савет свима, којим год послом да се баве, да се не задовољавају малим стварима. Колико год да сте успешни, од вас постоје успешнији, а сама тежња да будете бољи, први, тежња је ка савршенству. Како савршенство не постоји, вама увек остаје мотив за напредовањем.

Разговор водиле:
Ивана Глувња II-3
Снежана Ђурић III-3

Моји утисци о гимназији

• Моји утисци о гимназији

Поново прбаџи

Још један септембар који сам дочекала са нестрпљењем и великим дозом треме и радозналости. Овај пут са више очекивања и већим амбицијама крећем у једну сасвим нову авантуру која ће почети овог сунчаног септембра, а завршити за четири године.

Храбро и самоуверено корачам улицом док топли зраци септембарског сунца греју моје поспано лице. Слушајући тишину јутра присећам се не тако једноставног пута који води довде где се сада налазим. Припреме за пријемни испит, као и сам испит биле су исцрпујуће и напорне, али вредело је труда. Тај испит није ништа у поређењу са тежином следеће одлуке коју морамо донети. Шта даље? Многи од нас у том периоду не знају шта желе да упишу, па слушају препоруке старијих. Ретки су они који заиста знају шта желе. Да ли због неке скривене жеље или због добrog гласа о тој школи, одлучила сам да упишем економски смер гимназије у Шиду. Први пут долазим у просторије гимназије, поносно подижем главу и корачам ходником школе тражећи своју учionицу. И коначно сам ту. Пronалазим слободно место крај прозора. Ношene дахом сна моје мисли су на кратко одлутале. Размишљам о томе како ми је драго што сам ту, и дичим се тиме што сам и ја коначно део једне велике средњошколске породице. У размишљању прекида ме нагла тишина која је уследила после уласка наше нове разредне у учionицу. Упознајемо се са њом, и она нас полако уводи у један сасвим нови свет. На тренутак сам се осећала као турист у некој туђој и далекој земљи, а разредна је представљала нашег водича. Причала нам је о томе шта ћемо све учити, а с обзиром на то да сам уписала стручну школу, већина појмова била ми је непозната. Ухватила ме је мала паника. Сва паника, трема и страх нестали су већ након неколико дана. У одељењу је успостављена добра комуникација. Упознали смо се са свим професорима који су нам помогли у периоду навикавања на нову средину. Исто тако увели су нас у један нови, нама делимично непознат свет. Посебно интересантно било је на часовима стручних предмета, где нам је пружена прилика да сазнамо нешто сасвим ново. Нешто са чиме се никада раније нисмо сусретали. Професори, како стручних тако и не мање важних општих предмета, свакодневно нам отварају врата која воде на један нови пут - пут знања.

Средња школа је један нови период живота. Ту откривамо и упознајемо себе, и зато је веома важно начинити прави корак при одабиру средње школе. Време је да раширимо своја крила и полетимо у правцу своје будућности.

*Наташа Глигоријевић I-4
Гимназија "Сава Шумановић" Шид*

Моји утисци о гимназији

Тихо као причање ветра, без икаквог наговештја прерасла сам деције несташлуке, и упловила у воде плиме, осеке и узбурканых таласа који се смењују са сваким даном неког новог доба. Доба младости кад имаш петнаест година, а мораш донети одлуку, од које ће ти можда зависити твоја будућност. Страх и неизвесност помешани са радознaloшћу и одлука је донета. Уписаћу гимназију.

Можда зато што себе нисам видела у неком стручном занимању или што гимназију сматрам расадником културе, лепих речи и бројева опредељујем се управо за њу. Реч "Гимназија" одувек је у мом окружењу била изговарана са поштовањем и дивљењем, а поседовање дипломе те престижне установе даје ти могућност да упишиш и постанеш оно чему си можда потајно сањао.

Прво септембарско јутро 2006., сунцем окупано и нови почетак. Радосно, нетремице а једно и бојажљиво гледала сам и слушала непознате професоре, другове, учionицу и полако се опуштала.

Пролазе дани јесење свакодневнице, а ми скупљамо бисере знања из свих сегмената живота. Ментори нашег образовања, професори, труде се да из нас извуку оно најбоље и најпозитивније. Помажу нам од срца и својим саветима дају подршку да нас прве оцене не обесхрабе. Можда је још рано, али чини ми се после осам месеци многи од нас су успели да се препознају и пронађу у области где њихова способност и таленат долазе до изражaja, и да њих негују како би били задовољни. Многи од нас не могу у свему бити најбољи, јер не може се бити најбољи у свему. За наш даљи успех битан је рад. Није лако, али од наше савесности, вредноће, односно дисциплине учења зависи да ли ћемо дати максимум и учинити да нам учење постане задовољство.

Стичем нове другове са којима ћу провести најлепше и незaborавне дане наше младости и школовања. Осим дружења на великим одморима и часовима наше дружење настављамо на занимљивим секцијама које су разноврсне. Своје знање уз несебичну помоћ професора ученици ове гимназије показали су на бројним такмичењима и тим резултатима потврдили оно што више од педесет година ова гимназија јесте. То је њено високо котирање у републици што се тиче постигнутог знања њених ученика.

Највећа награда, коју доноси добра одлука, јесте то што сте задовољни својим избором, јер срећа је оно што си добио. Оно што сад знам да сам задовољна избором школе, и да желим да ова моја четворогодишња пловидба траје што дуже.

И зато не желим да говорим, да је гимназија прави избор за Вас. Једно је сигурно за гимназију "Сава Шумановић" у Шиду, вреди стара изрека: "Нема боље препоруке од добrog гласа".

Милица Бибић I-3

Моји утисци о гимназији

• Моји утисци о гимназији

ЈА У ГИМНАЗИЈИ

Док седим и пишем ово, размишљам о свим лепим данима које сам провела у овој Гимназији.

Време тако брзо пролази и као да је било јуче, када сам седела у клупи моје основне школе. Када ми је кроз главу пролазило толико питања и брига због избора моје средње школе. Сада сам свесна да у свом избору нисам погрешила.

Кроћивши у ову Гимназију, ушла сам у свет једних дивних људи, који све чине за добро својих ученика. У њој сам упознала другове од којих сам данас нераздвојна и не бих могла замислiti да ми један једини дан прође без њих. Јер, они га испуњавају, својим шалама, глупостима, понекад и неким свајама, које су нормалне и пролазне. Сви су они тако добри, занимљиви, луккасти и свако је заслужио посебно место у мом срцу.

Сунчеви зраци који у раним јутарњим сатима почињу да се назиру на небу, знак су да је време за још један школски дан. За још по неки изазов који нам спрема ова Гимназија, за још пуно знања које ћemo упијати, док га на нас преносе наши професори. За још по неки дрхтај нашег тела док стрепимо, да ли ћemo бити прозвани или не, и за онај осећај који нас обузме када професор затвори онај велики дневник.

Наравно, као и свуда и овде буде часова на којима је помало досадно. Тада са нестрпљењем исчекујем тај чудесни одмор на који идем трком, да бих видела шта се то ново догађа у мом окружењу, да ли се на ходнику налази нека нова изложба коју су због нас припремили ученици и радници ове Гимназије. Одмор користим и да бих прошетавши се до продавнице, разменила неки нови трач са другарицама, док дубоко у себи желим да сртнем особу која је још један разлог зашто се не кајем што сам уписала ову школу. Особу која испуњава сваки мој нови дан смехом и срећом. Упознали смо се баш у овој школи у којој ће остати запечаћени сви наши "слушајни" погледи и осмеси. Сем мене, има још оних који су баш овде упознали своју "велику" љубав. И сваки дан неки нови заљубљени пар појави се на ходнику.

Поздрав свима вама који улазите у ову школу са првим септембарским јутром. Сигуран сам да је ово дан који ћете увек памтити, јер памте га многи. Памтићете своје несигурне кораке док будете корачали ходницима у потрази за својим ученицима. Када седнете у клупу са својим новим другом или другарицом, сетите се, овде сте дошли да постанете економисти. И да ће вам ти нови пријатељи са којима сте се тога дана срели у клупи, кроз четири године бити колеге. Али пре свега, стећете нова искуства, постаћете бољи људи. Будите увек отворени за праве савете, јер они много вреде. Професори су ту за њих. Првих неколико недеља ће

Све је овде тако слатко и једноставно, остаће незаборавно. Сви ти лепи тренуци, доживљаји, осмеси и сузе, којих ће у наставку мог школовања, надам се, бити још пуно, остаће заувек урезани у мом срцу и увек ћу их се радо сећати.

Да нисам дошла у ову школу вероватно не бих доживела оно што данас доживљавам и не бих осећала оно што данас осећам, а то је велика љубав према људима који се налазе у мом окружењу.

Једино што ми сада преостаје да кажем је - хвала!

Гимназија "Сава Шумановић",
Милица Ђукић, II-4

бити све сем мирно. Ипак, то је нова средина и свакоме треба одређено време да се навикне на њу, ма ко био. Тако је било и мени, али вам могу рећи да, после овог времена којег сам провео у овој школи, све ове нове речи и појмови које проучавамо у економији за мене представљају прави изазов. Можда ћете се и ви осећати као ја, можда не. Једно засигурно знам, неће вам бити досадно.

Срећно!

Дражен Љукић I-4

Моји утисци о економској школи • Моји утисци о економској школи

МОЈИ УТИСЦИ О ЕКОНОМСКОЈ ШКОЛИ

Када то лепо детињство прелази у младост, када се мењамо, хтели ми то или не, увек у нама постоји и радост и туга. Изаша је онај безбрежни део живота кога се сви радо сећамо и највише памтимо.

По завршетку Основне школе стижемо до велике раскрснице живота где свако иде својим путем. Треба одлучити куда и како даље, што је за нас младе и незреле, веома тежак задатак. Сећам се, задњих дана у осмом разреду мучила су ме многа питања: "Да ли ћу успешно положити пријемни испит и уписати школу коју желим?", "Да ли је то прави избор?" "Хоће ли он битно утицати на моју будућност?" После положеног пријемног испита уписала сам Економску школу у Шиду. Када сам тог топлог септембарског јутра ушла у учионицу, видела сам само непозната лица. Била сам узбуђена и помало уплашена не знајући шта ме очекује. Са забљајом и страхом очекивала сам долазак сваког професора. Неки од њих деловали су ми веома строго, али како је време одмицало схватила сам да свако од њих цени ред, труд и знање. У почетку ми је градиво било потпуно непознато и помало неразумљиво, посебно исти стручних предмета. Временом и то се променило. Навикла сам се на нове појмове и изразе, те су ми неки предмети постали веома интересантни.

Сада, када се налазимо на крају првог разреда, могу рећи да сам веома задовољна са оним што ми ова школа пружа баш као и са својим успехом у њој. Упознала сам нове другове, стекла много знања као и искуства које ће ми помоћи да пронађем себе - своју личност. Из тих разлога сматрам да је мој избор школе био прави.

Зато, будући прваци, смело и одлучно корачајте напред. Све непознато што вас сада плаши и збуњује, учиниће вам се смешним већ после неколико месеци проведених у школи. Срећно!

Мирјана Бабић, I-4

Често морамо донети важне одлуке које ће нас даље водити кроз живот. Тако сам и ја требала донети одлуку у осмом разреду, а то је коју ћу средњу школу даље похађати. Родитељи су ме саветовали шта би било најбоље за мене. Њихове савете сам наравно послушала, али на мени је била најтежа одлука, ја сам морала да одлучим којим ће се занимањем бавити када будем зрела особа. Одлучила сам да упишем економски смер у Гимназији "Сава Шумановић" у Шиду. "Зашто баш економска", многи су питали. Ја бих се наслеђала и одговорила: "Па ето тако, не чини ми се лоше, свија ми се". Примљена сам у економску, била сам срећна, али када сам на списку видела да сам једина из мог, сада бившег разреда, била примљена, била сам мало разочарана. Познавала сам само пар њих. Појавити се као странац у сасвим новој средини, то ме плашило. Први дан у школи упознала сам доста другарица, али све некако на дистанци. Сваки дан долазила сам све задовољнија.

Што се тиче професора, доста тога сам ружно чула: да су строги, да немају обзира ни према коме. Нисам баш у потпуности веровала, али ипак страх је постојао. Прва недеља је била недеља упознавања и та њихова строгоћа није долазила до изражаваја. Прошао је и септембар, а ја још нисам видела ни бес ни строгоћу. Убрзо сан схватила да то уопште није тако и да су то сасвим обични људи који само желе да своје знање пренесу на нас, траже да се зна и да се учи. Књиге сам на распусту мало прелистале и није ми се чинило компликовано.

Када смо почели да учимо све оне реакције из хемије, физиократизам и меркантилизам из основа економије, и да не набрајам даље, већ је почело да буде компликованије. Имала сам страх како ћу ја то све постићи. У почетку ми је било тешко, али временом сам се "уходала" и све то савладала редовним учењем. Било ми је тешко. Напољу се чује бука, сви моји другови на улици причају, а ја у соби за радним столом учим. На време сам схватила да је све то за моје добро.

Сада корачам, у присуству малог страха, али тај страх сигурно постоји у свакој особи.

Будући прваци, саслушајте свакији савет, али ипак треба слушати самог себе уз савете родитеља. Приче које круже о професорима, игнорирајте, јер ружно о њима причају само они који не уче редовно, а касније им се то обије о главу, па су онда криви професори. Добро размислите, саветујте се са родитељима, нemoјте ни потценити, али ни преценити своје "квалитете", спремите се за пријемни испит и сигурно ћете бити примљени у школу коју заиста желите.

Срећно!!!

Биљана Варничић, I-4, економски смер

ПОЕТСКЕ ИСКРЕ

ПЕСМА
РАСТАНКА

Спустила сам га на земљу,
Бацила у бездан времена,
Оставила далеко од својих погледа
Да размисли.

Нека размишља и схвати
Колико дуги могу бити сати
У тами,
Колико бесконачни могу бити дани,
Без љубави.

Драгана Маџура, I-1

Гимназија "Сава Шумановић" Шид

ТИНЕЈЏЕР

Како је уствари тешко било бити и звати се тинејџер. Егзистирати као младо биће док је околина за твоје потребе, схватљања и жеље, или слепа, или те немо посматра са чуђењем. И поврх свега треба се изборити и са самим собом. Као сигуран бег и уточиште стварам неки свој имагинарни свет. Место у мојој глави где се мисли роје као бумбари у лету и где могу без икаквих лимита своје идеје остварити. И тако важно замишљена пројектовам и практијам мисли, стално стварајући и вртеби неке нове филмове.

Чудно је то шта ми све може доћи у главу и натерати на размишљање. У само један сат у стању сам да будем бескрајно тужна, хистериично срећна, меланхолична и романтична, одједном се забринем за своје здравље. Знам да бих требала да се бацим на књигу... јави ми се мисао какав би живот био без школе. Већ замишљам, нема учења глупих чињеница и теорија, али... чиме бих се онда занимала. Заражавала за живот радећи неки мукотрпан посао, или још горе већ била уodata и за собом вукла бар једно дете. А не, то ми се не свија. Болье и мало времена оставити за научу него се тако рано суочавати са правим животом. Имам и додатни подстицај, што пре прочум шта већ морам, то ћу се пре наћи са другарицом да у недоглед размотравамо и замотавамо причу о већ актуелним темама.

Крећем у мисији "учити". Читујцим о неким владарима и мислим како би било супер бар један дан бити председник државе. Одмах бих завела неку продуктивнију политику од ове садашње, вратила неке праве вредности у свет и дела људи, променила бар део света на боље, ех кад би то било могуће... Враћам се у прошлост, а ту ме сада чека еволуција система за варење, одмах ми проструји следећа мисао: "Дивљина, непрегледна пространства прашуме, лишиће шишка, тло одзвавања од лаких корака шумских животиња и ја неустрашиви јунак, представник добре стране са мачетом у руци, у лову на негативце. У близини чујем ломљаву, хитрим покретом се окрећем и имам шта да видим, координантни систем са синусидом јури ка мени вртоглавом брезином." Звоно за повратак, бркам ствари. Коначно хватам концентрацију и истински почињем учити о неком политичком атентату. По завршетку те радње, запитам се: Зар је могуће да увек неко хоће да те смакне, превари? Како знати ко је искрен, ко није? Зар нема више нимало поверења, близости? Зар се сва етичка и морална начела губе у неповрат? Како је она назову другарица могла да шири лажи о мени? Даљ' да јој вратим истом мером? Љута и бесна помиšљам на свакакве освете, али одједном ми се упали лампица. Ма није она вредна тога. ОК, задовољна, јер схватам да сам ипак колико толико зрећа особа, спремам се да изађем из куће. Тада на сцену ступа мама постављајући милион и једно питање у стилу: "Где ћеш? Јел мораш ићи? Буди мало кући. Не схватам те данашње генерације." Човече, осећам се као они ликови у квизу "Сам против свих", ех да мама мало личи на водитеља. Тачам одговор води ме напоље, погрешан води останку кући. Побеђујем! Ходајући улицама града угледам два мала враша како весело лепишају играјући прелепу игру љубави. Овај призор ме скроз разнекло. Присећам се и ја своје друге половине сраца. Чежља и жеља стискају ме све јаче. Актери: он и ја, место: дуге улице неког сивог града, кулминација: у маси безличних ликова наши погледи се фатално срећу, срца препознају и спајамо се у једно. Али ово су само моје илузије. Питам се да ли ће ми икада угрејати његов чврсти загрљај, па кад боље размислим ни онај претходни дечко није био лош. Е, патетике, с том мишљу настављам даље да штетам. У том трену ми пажњу привуче неки згодан момак, али то није "заробљеник мог срца". Долазим до другарице и већ са врата причам како сам видела добrog комада који само естетски прија, међутим она зна да сам одавно "откинула" за другим. Са њом, тинејџером као и ја, настављам да разглабам најразличитије приче уз неизбежну шалу и смех.

Коначно, осећам се добро, јер схватам да ова расејаност није само нека моја карактеристика већ је она део милиона других људи који су мог узраст. Ипак бити тинејџер значи уствари много филозофирати и трудити се да своје теорије у пракси и примениши.

Марјановић Гордана, IV-2
Гимназија "Сава Шумановић" Шид

ТВОЈЕ ОЧИ

Очи твоје, те црне очи
Чекао бих да видим цео век
И име твоје,
Јелена,
Уклесаћу у срце своје
Тебе, и само тебе
Волим ја.
Очију твојих да нема, шта бих ја
Јелена, Јелена
Имам само један живот ја
Хтео бих да га поделим једино са тобом
Да умрем у твоме наручују
Ако, Јелена!
Никога више не волим ја
И ничег од живота немам
Јер ме ти више не волиш
Ех, Јелена, Јелена.

Слободан Јовић, IV-1
Гимназија "Сава Шумановић" Шид

ПОЕТСКЕ ИСКРЕ

БЕЗ ТЕБЕ

Одеш ли једно од мене
Чисто сумњам да бих живети могао
И дисати овоземаљски зрак
Једини си ти извор живота
У мојим очима без тебе је мрак.

Тицо весеља и радости моје
Волети тебе ужитак је баш
Очи твоје сетне уздахе ми броје
Једино је битан овај свет наш.
Игра трепавица и зеница твојих
Хвата сваки осмех лица мог

Дуга је ноћ проведена у самоћи
Ако нестанеш, остајем без живота свог

Некада су у заносу летели нам дани
Испуњени срећом, љубављу и сјајем
Ја и успомене сада смо сами
Ех, не постоји прича с лепим крајем...

Петар Видовић, II-3
Гимназија "Сава Шумановић" Шид

ОТИШЛА СИ

Отишла си
Човек кога си волела је нестао
Иако да те волим никад нисам престао
Јава је у мени угушила сваки сан
Угушила веру у живот и неки нови лепши дан.

Ти ниси умела то да разумеш
Волети и плакати заједно ниси знала
Отишла си побегла од свих зала која сам ти донео
Ја сам остао сам
И мушки сам туту поднео
Храбро и без суза, али нисам преболео

Да ти пружим све што заслужујеш нисам умео
А можда те, ипак, само нисам разумео

Нисам знаю колико те боли
И да је свака моја реч стрепња у срцу твом
Ја нисам знаю како да те волим
ЕЛДИС-остајеш заувек у срцу мом.

Слободан Рудић, III-1
Гимназија "Сава Шумановић" Шид

ЕСКУРЗИЈЕ • ЕСКУРЗИЈЕ • ЕСКУРЗИЈЕ • ЕСКУРЗИЈЕ

СЕЛО ПУНО СЛИКАРА КОВАЧИЦА

Три регије у Војводини, Срем, Банат и Бачка, одвојене су Дунавом и Тисом једна од друге. Први пут сам у Јужном Банату.

Април је пробудио лепоту ових крајева, заспале вршачке винограде, флору и фауну Царске Баре. Варош Ковачица налази се на тромеђи Панчева, Зрењанина и Вршца. Пре двесто година овде је била само Ковачица у којој су киризије поткивале коње. Први досељеници били су Словаци који су се настанили ту после вишегодишњег лутања, напустивши своја огњишта у Словачкој. Од пустара и мочвара направљене су плодне оранице. Постали добри домаћини, сачували своју ношњу, обичаје. Данас је Ковачица у свету познат центар наивне уметности. Препознатљива са слика њених сликара наиваца, Ковачица изгледа као да су је баш они насликали на том широком "платну" банатском. Село пуно сликара. Сликају себе, свој живот, оно што их

Много се може проћи за два дана и видети много. Можда не тако детаљно као што би неки желели, али ипак, од свега тога нешто остане, једна или више лепих ствари које ћемо памтити. Неке нису тако славне, али су дубоко урезане у сећање. Нити су некакве догодовштине које би смо препричавали пријатељима, али су ту, и мени је драго због тога.

Када сам био са својим и три остала разреда на екскурзији, пут нас је нанео у Белу Цркву, један градић који је добио име по римокатоличкој цркви која се у њему налази. Иначе, град је познат по својим црквама и језерима која су недалеко од њега тако да представља једну малу туристичку атракцију.

У граду се налази неколико цркава од којих смо посетили већину: српска православна црква, руска православна црква, римокатоличка, која се зове Бела Црква и евангелистичка црква коју нисмо имали прилике да посетимо. Свака од ових цркава у којима смо били, изнутра је лепо декорисана, са многим фрескама и иконама. Међутим, једна од цркава које смо

окружује. Слике онако шаролике делују безбрежно и буде осећања задовољства и радости.

Улице су праве, широке фасаде, живописних боја. Центар красе два лепо ureђена парка. Овде живе људи несвакидашњих талената. Кажу, у једној руци држе мотику, а другој кист. На УНИЦЕФ - овим разгледницама нашле су се слике Зузане Халупове. Сем наивне уметности постоје и приватна галерија Бабка, где се могу видети и остale уметничке рукотворине (лутке од кукурузовине, итд.). Препознатљива је Ковачица и по прављењу жичаних инструмената. Виолине из мајсторских радионица, стигле су и до бечке филхармоније.

Остављамо варош која је попримила боју неба. Враћамо се завичајним расцветалим трешњама и шидским пејзажима.

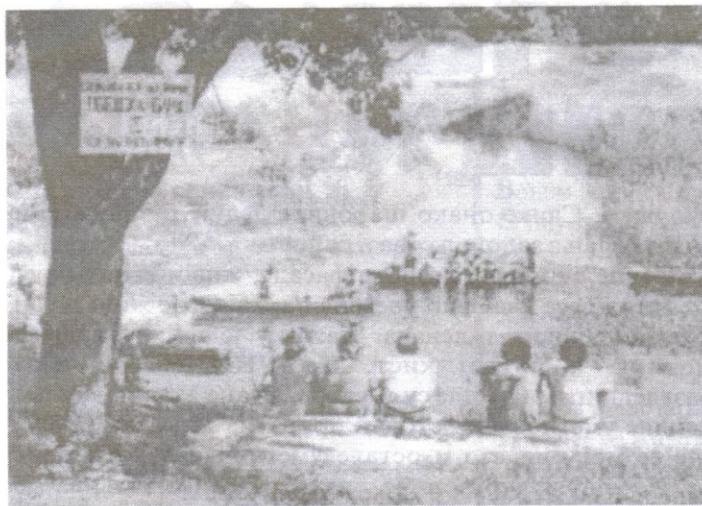
Стеван Лукић, I-4

обишли у граду ће ми нарочито остати у сећању због једне иконе која се налази у њој. То је била руска црква. Ова мала икона висила је на стубу са чије су обе стране били пролази који су водили напоље. Светло је падало са леве стране, ако би смо стајали испред иконе, гледајући у њу. Свештеник који нам је причао о цркви, напоменуо је ову икону и рекао да је учитељица која је водила једну од претходних екскурзија да виде ово скромно место, желела је да фотографише икону која је висила на стубу. Када је то рекао, уперио је прстом у правцу у коме се икона налазила, тиме показујући ону на стубу. Сликавши је неколико пута, учитељица је прегледала слике. На њима није било иконе, већ само неколико празних слика. Неколико пута затим је узалудно покушавала, исход је био исти. То је изазвало чуђење и неверицу код неколико мојих другова, тако да су и сами желели да се увере у то. Њихов труд није уродио плодом. Можда чуда ипак постоје.

Дражен Лукић, I-4

ЕСКУРЗИЈЕ**ЕСКУРЗИЈЕ****ЕСКУРЗИЈЕ****ЕСКУРЗИЈЕ**

ЕКСКУРЗИЈА

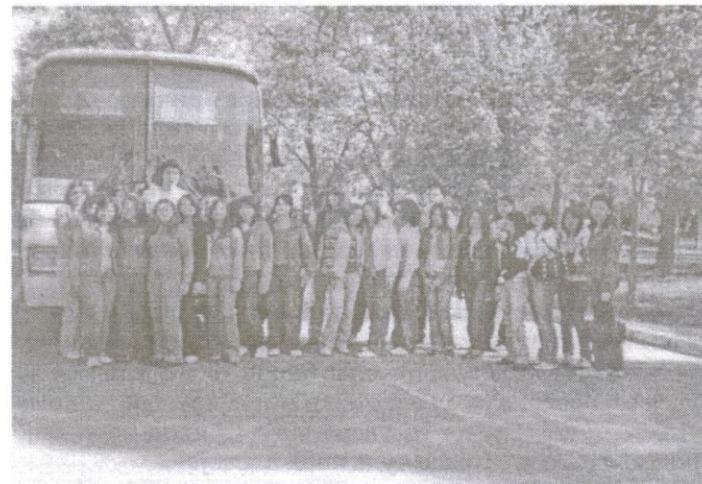

хотел "Тамиш" и тамо преноћили. Сутрадан смо посетили село Идвор место рођења великог српског научника Михајла Пупина. У Ковачици смо посетили музеј наивне уметности који је веома познат и популаран у свету. Посетили смо и Царску бару која је једна од највећих резервата у Европи. Обишли смо и Зрењанин где смо посетили Палату Великог Бечкерека, градску кућу, Успенску цркву и мостове на Бегеју.

За крај сам оставио да вам опишајем место које је на мене оставило најјачи утисак, а то је Обедска бара. Подручје Обедске баре налази се у југоисточном Срему између насеља Купиново, Обреж, Грабовици и реке Саве, свега 40 km западно од Београда. Уже подручје Обедске баре чини корито такозвано "Потковица" и виши део терена купинске граде такозвано "Копито". Специјални резерват природе Обедска бара се простира на површини од 9820 хектара, а заштитна зона на 19611 хектара. Корито Обедске баре је остатак напуштеног корита Саве, чији главни ток сада тече јужније. Још пре 6000 година овде је противала претечка

Дана 20. 04. 2007. године ученици првих разреда гимназије "Сава Шумановић" из Шида кренули су на екскурзију на којој су имали привилегију да се упознају са свим лепотама које пружа Војводина. Екскурзије се и одржавају са циљем да би ученици више сазнали и научили као и да би се дружили и одморили.

На овој екскурзији могли смо да се упознајмо са пуно лепих и заминљивих места. Једно од таквих места које смо обишли је и Бела Црква. Ту смо посетили најстарији музеј у Војводини и панорамски разгледали седам белопрквених језера. Затим смо отишли у Вршац где смо обишли музеј и спортски центар "Миленијум" у коме се одржавају многе спортске приредбе. После Вршца смо отишли у Панчево где смо се сместили у

Одељење I-4 Економски смер на екскурзији

реке Саве, а пре 4500 година њен споредни ток, да би се пре 2000 година формирала мртваја, од које је настала мочвара какву познајемо данас. Обедска бара је повезана са реком Савом само током високих водостаја каналом Ревеница. Током ниских водостаја Саве вода отиче каналом Вок. Обедска бара се напаја водом и дотоком подземних вода и сливањем површинских вода са лесне заравни.

Обетска бара је важна орнитолошка станица. Ту се налази велики број разних врста птица, као и многих других животиња и биљака.

На Обедској бари ми се највише допала нетакнута природа и разноврсност биљног и животињског света. Таквих места чисте природе у нашој земљи би требало бити много више.

Стефан Чипкар I-4

БИЛИ СМО У ИТАЛИЈИ

Школске екскурзије су нешто што ђаци најдуже памте по завршетку свога школовања. На њима се сазнаје много тога о местима која се посећују, о културним и историјским споменицима, о људима и обичајима, о другарима из школске клупе, о самима себи, одвојеним од куће.

И ми, ученици трећих разреда Гимназије, имали смо недавно прилику, да на странице својих гимназијских дневника испишемо најлепше садржаје. Путовали смо у Италију, на шестодневну, незаборавну екскурзију. Виђено и доживљено у тих шест дана потпуно је потиснуло све оне муке папирологије које смо имали у припреми за ово путовање а у циљу добијања италијанске визе. Удобан аутобус, изузетно стручан водич, широки путеви, наша радознала младост, и ево нас Италијо, земљо уметности и лепоте, позоришта, опере и песме, мора, винограда и вина, филма, фудбала и добрих аутомобила, љубави и сунца, пасте и веселих људи који изгледа неизмерно воле своју земљу па су јој лице умили да блиста као драгуль.

На Тргу св. Марка у Венецији

Наши ученици на балкону Јулијине куће у Верони

У њој, прелепој медитеранској земљи изузетно богате прошлости, видели смо Венецију - морску вилу која је своје свилене скуне распрострла на чак четири стотине острва. Венецију, чудо света, град на води. У њој цркву Светог Марка, Дуждеву палату, Santa Maria della Sallute пред чијом лепотом је наш Лаза Костић губио разум. Прешли смо бар десетак од њених неколико ститона мостова међу којима су најпознатији мост Риалто и Мост Уздисаја. Одушевљавали смо се венецијанским уским улицама од којих је свака за себе позориште.

На Тргу господе у Верони осећали смо се неизмерно богати због сусрета са историјом. Веронска Аrena, Трг Бра, кућа Гарибалдија и свакако незаobilazni веронски љубавници Ромео и Јулија. Ауторе овог текста ипак највише импресионира једна чињеница - град Верона има већи национални доходак на годишњем нивоу но цела Србија!

Већ сутра нова изненађења - чудесна Пиза са својим Тром чудеса и највећим чудом - кривим торњем! И цела Тоскана изгледа прелепо чудно: зелени брежуљци, расцветани багреми, море винограда, река Арно и цветна Фиренца примају нас у загрљај баш као некад песника

"Стражилова" Милоша Црњанског. Пред очима нам мујевитом брзином промичу Микеланђело и Леонардо да Винчи, ненадмашни градитељ Ђото, бљешти у кишином дану расцвала фасада Santa Maria della Fiore, своје се нагости не стиди Микеланђелов Давид, већ се пркосно показује мноштву испред Музеја Академије. У Фиренци треба остати данима да би се доживела сва њена лица. На путу нас чека највеће морско европско летовалиште Римини са својих хиљаду хотела и плажом дугом петнаест километара, па минијатурна држава у срцу Италије - Сан Марино, па поносна и горда Равена са чувеним византијским мозацима и вечним почивалиштем највећег ренесансног песника Дантеа, па још много, много тога...

Присећајући се путовања по Италији осећамо се као птице везаних крила - превише утисака а мало простора да се сви они исказују. На крају ћемо цитирати изузетног човека, ерудиту, нашег водича путевима ренесансе, господина Ратка Вукелића: "Они који су пред виђеним у Италији остали равнодушни, треба да се замисле над собом".

Ученици трећих разреда Гимназије

Ученици Гимназије на Тргу чудеса у Пизи

Путујем, запажам, бележим

Каже се да путовања пролепшавају човека и он кроз њих проширује своја схватања упознајући другачији менталитет људи и начин живота.

Гимназијалци другог разреда ове године су посетили западну Србију, Шарганску осмицу и Етно село Емира Кустурице. Путујући овим делом Србије, могли смо да се упознајемо са природним лепотама и културним богатством овог краја. Једна од природних лепота је сигурно и река Дрина која нас је својим кривим током пратила и улепшала пејзаже Мачве и Подриња својом плавосмарагдном нијансом која јој је дала нестваран изглед. Из мирних питомих предела стижемо у брдовите пределе Азбуковице. Наше прво одредиште је био манастир Сокоград, најмлађи манастир у склопу Српске Православне цркве. На брду изнад њега налази се крст који нас је опчинио својом лепотом и висином на којој се налази. Посвећен је владики Николају Велимировићу о чијем смо животу, а и о историји манастира, чули од монаха. После краћег одмора наставили смо пут ка Перућцу у коме смо одсели. Ту се налази бистро и мирно Перућко језеро у коме се огледа Тара. На језеру је изграђена хидроелектрана, која користи снагу Дрине. Јутро је освануло свеже и прохладно. Изнад језера се полако дизала магла и са зрацима сунца које нас је угрејало, кренули смо ка планинској лепотици Тари. Уз занимљиву причу водича сазнали смо о природним лепотама и животу у овом крају. Такође смо прошли кроз село Кремна, познато по пророцима Митру и Милошу Тарабићу. Убрзо стижемо на станицу туристичког возића Џире који вози кроз планину

Шарган па се цела пруга назива Шарганска осмица. То је пруга уског колосека која пролази кроз деветнаест тунела од којих је најдужи 1.5 километара. У вагонима се осети дах прошлости јер је цела унутрашњост направљена дрветом. Пејзажи, који се могу видети из воза, су измамили уздахе свих, а сваки пејзаж је једна нова уметничка слика. Нарочито интересовање је изазвао љубавни камен и станица на којој је сниман филм "Живот је чудо". Вожња возићем за све је представљао један леп доживљај. Недалеко од станице налазило се и Етно село Међавник Емира Кустурице. Такође познат и као Дрвен град јер су све кућице направљене од дрвета и у стилу какав је карактеристичан за тај крај. Све је необично, разнобојно и идилично као у правом малом селу. Ту се још налази и вркva Св. Саве, биоскоп и библиотека. Са тог места понећемо веома лепе успомене. На повратку смо још видeli реку Врело, најкраћу реку у Србији дугачку 365 метара, па је још називају и река од годину дана. Веома занимљиво је њено ушће у Дрину јер прави водопад и каскаде. Сви смо се вратили пуни утисака у хотел. Трећи, последњи дан смо провели на Златибору и посетили смо манастир Рачу. После вожње возићем и Златиборског свежег ваздуха кренули смо за Шид, у наш раван и миран Срем.

На сваком крају човек гледа уназад да види шта је прошао и доживео тако смо и ми пуни утисака закључили да ћемо имати шта лепо да испрчамо и да ће нам ово путовање остати у сећању.

Обрадовић Александра II-1

Ученици II-2 на реци Врело у околини Перућца

ОСИГУРАЊЕ И РЕОСИГУРАЊЕ
НОВИ САД
АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО
ФИЛИЈАЛА ШИД - Школска 1
Тел.: 022 / 710-515

ГИМНАЗИЈАЛАЦ - лист ученика и професора Гимназије "Сава Шумановић", Шид. Уређује Редакциони колегијум: Душан Лукић, Проф. Вера Радивојков, Проф. ученици: Дражен Лукић, Снежана Ђурић, Ивана Глувића, Драгана Маџура.

Технички уредник: Душан Теофиловић; Редакција: Лазе Косшића 2. Шид

Тел./факс: 022/712-529; Штампа: ГИП "ИЛИЈАНУМ", Гибарачки ЈуШ 66